

ERIN WATT

ÇARPIK
SARAY

Çeviren
Aydan Yalçın

*Bu seriye âşık olan okurlara.
Bu hikâyelerin hiç ummadığımız şekilde
hayata geçmesini sağladınız.
Teşekkürler.*

1

Reed

“BU AKŞAM SEKİZLE on bir arasında neredeydin?”

“Babanın kız arkadaşıyla ne zamandan beri yatıyordun?”

“Onu neden öldürdün, Reed? Seni öfkелendirdi mi? Kaçamağınızı babana anlatmakla mı tehdit etti?”

Sorgu odasındaiken çenenizi kapalı tutmanız gerektiğini bilecek kadar çok polisiye izlemiştim. Ya çeneni kapalı tutarsın ya da o sihirli kelimeleri söylersin: *Avukatımı istiyorum*.

Son bir saattir yaptığım da tam olarak buydu.

Reşit olmasaydım, bu şerefsizler yanımda bir yetişkin ya da avukat olmadan beni sorguya çekmenin hayalini dahi kuramazdı. Ama on sekiz yaşıdaydım ve bu yüzden sanırım kolay lokma olduğumu zannediyorlardı. Ya da akıl karıştıran sorularını yanımda avukatım olmadan cevaplayacak kadar ahmak olduğumu.

Dedektif Cousins ve Schmidt soyadıyla pek ilgilenmiyor gibiydiler. Bazı sebeplerden ötürü bunu canlandırıcı bulmuştum. Bir Royal olduğum için tüm hayatım boyunca her konuda serbesttim. Okulda başım derde girdiğinde babam bir çek yazıyordu ve günahlarımın hepsi unutuluyordu. Kendimi bildim bileli, sırf bir Royal’la işi pişirdiklerini arkadaşlarına anlatabilmek uğruna kızlar benimle yatağa girmek için sıralanıyordu.

Kızların benim için sıraya falan girmesini istediğimden değil. Son zamanlarda değer verdiğim tek bir kız vardı – Ella Harper. Ve onun, elimde kelepçelerle evden sürüklenerek götürülüşümü izlemek zorunda kalmış olması beni mahvediyordu.

Brooke Davidson ölmüştü.

Aklım hâlâ bunu algılayamıyordu. Babamın platin sarı saçlı, servet avcısı kız arkadaşı, ben o günün erken saatlerinde çatı katından ayrılırken gayet de hayattaydı.

Fakat bunu dedektiflere söylemeyecektim tabii ki. O kadar aptal değildim. Söylediğim her şeyi çarpıtacaklarından eminim.

Sessizliğim karşısında sinirleri bozulan Cousins iki eliyle aramızdaki metal masaya vurdu.

“Soruma cevap ver, seni küçük pislik!”

Masanın altında ellerim yumruk hâlini almaya başladı. Ama sonra parmaklarımı gevşemeye zorladım. Burası tepemin atması gereken en son yerdi.

Sessiz bir kadın olan ortağı Teressa Schmidt ona uyarın bir bakış attı. “Reed,” dedi yumuşak bir sesle, “işbirliği yapmazsan sana yardımcı olamayız. Ve biz sana yardım etmek istiyoruz.”

Bir kaşımı kaldırdım. Gerçekten mi? İyi polis kötü polisi mi oynuyorlardı? Sanırım benim izlediğim polisiye dizileri onlar da izlemişler.

“Millet,” dedim umursamazca, “işitme probleminiz olup olmadığına merak etmeye başlıyorum.” Gülümseyerek kollarımı göğsümde kovuşturdum. “Avukatımı istediğimi söylemiştim, yani sorularınızı sormadan önce onun gelmesini beklemelisiniz.”

“Soru sorabiliriz,” dedi Schmidt, “ve sen de bunları cevaplayabilirsin. Bunda kanuna aykırı bir durum yok. Ayrıca bilgi vermek için gönüllü de olabilirsin. Mesela, şu anda bize tişörtünde neden kan olduğunu açıklarsan bu süreci ilerletebiliriz.”

Yan tarafımı kavrama dürtüsünü bastırdım. “Bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim ama ben Halston Grier’in gelmesini bekleyeceğim.”

Küçücük odaya sessizlik çöktü.

Cousins bariz bir şekilde dişlerini gıcırdatıyordu. Schmidt ise sadece iç çekti. Her iki dedektif de sandalyelerini geriye ittirip tek kelime etmeden odadan ayrıldı.

Royal: 1

Polisler: 0

Benden açıkça ümidi kesmiş olsalar bile o kıymetli vakitlerini ayırıp isteğimi yerine getirdiler. Sonraki bir saat boyunca odada tek başıma oturdum ve hayatım nasıl oldu da bu noktaya geldi diye merak ettim. Bir aziz değilim, hiçbir zaman da öyle olduğumu iddia etmedim. Hayatım kavga etmekle geçti. Gerektiğinde acımasız biriyimdir.

Ama... ben bu adam değildim. Ben kendi evinden kelepçelerle çıkarılacak bir adam değildim. Ben bir polis aracının arkasına tıklırken kız arkadaşının korku dolu bakışlarını izlemek zorunda kalacak bir adam değildim.

Kapı tekrar açıldığında içime yerleşen klostrofobi beni olmam gerekenden de kaba davranmaya sevk etti.

"Hiç gelmeseydin bari," diye patladım babamın avukatına.

Elli-bilmem-kaç yaşlarındaki kır saçlı Grier gecenin bir vakti olmasına rağmen takım elbise giymişti. Bana üzgün bir şekilde gülümsedi. "Eh, sanırım birilerinin morali çok yüksek."

"Babam nerede?" diye sordum, Grier'ın arkasına göz atarak.

"Bekleme odasında. Buraya giremez."

"Nedenmiş o?"

Grier kapıyı kapatarak masaya doğru yürüdü. Evrak çantasını masaya bırakıp altın klipslerini açtı. "Çünkü ebeveynlerin çocuklarının aleyhinde tanıklık etmesini kısıtlayan bir yasa yok. Tanıklık ayrıcalığı sadece eşler için geçerlidir."

Tutuklandığımdan beri ilk defa huzursuz hissettim. Tanıklık mı? Bu işin sonu *mahkemeye* varmayacaktı, değil mi? Polisler bu saçmalığı ne kadar ileri götürmeyi planlıyordu?

"Reed, nefes al."

Midem buruldu. Kahretsin. Bu adamın önünde en ufak bir

çaresizlik belirtisi sergilemiş olmaktan nefret ediyordum. Ben zayıflığımı belli etmezdim. Asla. Karşısında gardımı indirebildiğim tek kişi Ella'ydı. O kız bariyerlerimi yerle bir ederek gerçek beni *görecek* güce sahipti. Gerçek beni, tüm dünyanın gördüğü soğuk, duygusuz pislği değil.

Grier çantasından sarı bir not defteri ve altın kaplama bir dolmakalem çıkarıp karşımdaki sandalyeye yerleştirdi.

"Bunu *çözeceğim*," diye söz verdi. "Ama önce burada uğraştığımız şeyin ne olduğunu bilmem gerek. Soruşturmayı yürüten memurların ağzından alabildiğim kadarıyla, bu akşam sekiz kırk beşte O'Halloranların çatı katına girerken görüldüğü bir güvenlik kamerası kaydı varmış. Yine aynı kayda göre, oradan yirmi dakika sonra ayrılmışsın."

Gözlerim odayı taradı, kamera ya da kayıt cihazı var mı diye bakındım. Odada bir ayna yoktu, bu yüzden birilerinin bizi gölgeler içindeki bir yan odadan izlediğini sanmıyordum. Yani en azından izlemediğini umuyordum.

Grier şüpheli davrandığını görünce, "Burada konuştuklarımız aramızda kalacak," diyerek beni temin etti. "Konuştuklarımızı kaydedemezler. Avukat/müvekkil gizliliği falan filan."

Yavaşça nefes verdim. "Evet. Akşam çatı katına gittim. Ama lanet olsun, onu ben öldürmedim."

Grier başıyla onayladı. "Tamam." Not defterine bir şeyler karaladı. "Daha öncesine gidelim. En başından başlamanı istiyorum. Bana kendinden ve Brooke Davidson'dan bahset. Hiçbir detay önemsiz değildir. Her şeyi bilmem gerek."

İç çekişimi bastırdım. Harika. *İşte* eğlence başlıyor.

2

Ella

ROYAL OĞLANLARININ odaları malikânenin güney kanadında yer alıyordu, babalarınıninki ise diğer kanattaydı, bu yüzden merdivenlerin tepesine vardığımda sağa dönüp pırıl pırıl parke kaplı koridor boyunca koşturarak Easton'ın odasına yöneldim. Kapısını hafifçe tıkladınca cevap vermedi. Yemin ederim odasının ortasında hortum kopsa bu çocuk yine uyanmazdı. Biraz daha sesli bir şekilde tıkladım. Hiçbir ses duymayınca kapıyı itip açtım ve Easton'ı yüzüstü yatağına yayılmış bir şekilde buldum.

Yanına gidip omuzlarını sarstım. Bir şeyler homurdandı.

Tekrar sarstım, panik boğazımda yükselmeye başlamıştı. Nasıl hâlâ böyle uyuyor olabilirdi? Aşağıda az önce kopan kargaşa boyunca nasıl uyumuş olabilirdi?

"Easton!" diye bağırdım. "Uyan!"

"Ne oldu?" diye homurdandı, bir gözünü açarak. "Kahretsin, antrenman vakti mi geldi yoksa?"

Battaniyesini de kendisiyle beraber sürükleyerek yatağın diğer yanına kadar yuvarlandı ve görmek istediğimden daha fazla çıplaklığa maruz kaldım. Yere atılmış olan bir eşofman altını alıp yatağa fırlattım. Kafasının üzerine düştü.

"Kalk," diye yalvardım.

“Neden?”

“Çünkü kıyamet kopuyor!”

Uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırdı. “Ne?”

“İşler boka sardı!” diye bağırđım ve sonra sakinleşmeye çalışarak kendimi derin bir nefes almaya zorladım. İşe yaramadı. “Benimle Reed’in odasında buluş, tamam mı?” diye çıkıştım.

Sesimdeki kontrol edemediğim endişeyi fark etmiş olmalı ki hiç vakit kaybetmeden yataktan fırladı. Kapıdan çıkmadan önce yine bir anlığına çıplaklığı maruz kaldım.

Reed’in odasına gitmek yerine, geniş koridorda kendi odama doğru koşturdum. Bu ev saçmalığına varan derecede büyük ve güzeldi ama içindeki her şey berbat durumdaydı. Buna ben de dahildim.

Sanırım artık gerçek bir Royal’dım.

Ama hayır, tabii ki değildim. Aşağıdaki adam, bunun gözle görülür hatırlatıcısıydı. Steve O’Halloran. Benim hiç-de-ölü-olmayan babam.

Beni dizlerimin bağınyı çözmekle ve bir isteri krizine sokmakla tehdit eden ani bir duygu dalgasına yakalandım. Onu aşağıda bıraktığım için kendimi korkunç hissediyordum. Arkamı döndüğüm gibi üst kata kaçmadan önce kendimi bile tanıtmamıştım. Neyse ki Callum Royal da aynı şeyi yapmıştı. Reed’le ilgili o kadar endişeliydi ki, “Bununla şimdi uğraşamayacağım. Steve, sen beni burada bekle,” demiş ve arabasına atlayarak polis merkezine gitmişti.

Hissettiğim suçluluğına rağmen Steve’i aklımın gerilerindeki küçük bir sandığına kaldırıp üzerine kilit vurdum. Şu anda onu düşünemezdim. Reed’e odaklanmam gerekiyordu.

Odama girince hiç vakit kaybetmeden kocaman yatağımın altından sırt çantamı çekip çıkardım. Onu her zaman elimin altında bir yerde tutuyordum. Çantanın fermuarını açıp içinde Callum’dan her ay aldığım nakit parayı koyduğum deri cüzdanı görünce derin bir oh çektim.

Buraya ilk geldiğimde, Callum kaçmaya kalkışmadığım süre-

ce bana her ay on bin dolar vereceğine söz vermişti. İlk başlarda Royal malikânesinden nefret etsem de kısa süre sonra sevmeye başlamıştım. Bugünlerde ise başka bir yerde yaşamayı hayal dahi edemiyordum – kalmam için beni nakitle teşvik etmese de buradan ayrılmazdım. Ancak yıllarca parasız yaşadığım için –ve şüpheli doğam gereği– Callum’a artık para vermeyi bırakmasını söylememiştim.

Şu anda bu teşviğe sonsuz bir minnet duyuyordum. Çantamda beni aylarca, hatta muhtemelen daha da uzun bir süre idare edecek kadar para vardı.

Çantamı sırtıma atıp Reed’in odasına koşturdum, aynı anda Easton da koridorda belirdi. Koyu renk saçları yüzlerce farklı yöne dağılmıştı ama en azından üzerine bir eşofman altı geçirmişti.

“Ne halılar dönüyor?” diye sordu beni abisinin odasına doğru takip ederken.

Reed’in gömme gardırobunun kapısını hızla açıp geniş alana çığına dönmüş bir şekilde göz gezdirdim. Aradığım şeyi arkadaki alt raflardan birinde buldum.

“Ella?” diye sordu Easton.

Cevap vermedim. Krem rengi halının üzerine lacivert valizi sürükleyişimi izlerken kaşlarını çatı.

“Ella! Kahretsin, benimle konuşur musun?”

Eşyaları valizin içine fırlatmaya başlayınca, çatılan kaşların yerini kocaman açılan gözleri aldı. Birkaç tişört, Reed’in en sevdiği yeşil kapüşonlu, kot pantolonlar, bir çift atlet. Başka neye ihtiyacı olacaktı... Hımm, baksırlar, çoraplar ve bir kemer...

“Neden Reed’in kıyafetlerini topluyorsun?” Easton artık neredeyse bana bağırıyordu ve keskin ses tonu beni içinde olduğum panikten çıkardı.

Elimdeki yıpranmış gri tişört haliya düştü. Durumun ciddiye yeti bir kez daha üzerime çullandığında kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

“Reed, Brooke’u öldürmekten tutuklandı,” dedim. “Baban şu anda Reed’le beraber polis merkezinde.”

Easton'ın ağzı açık kaldı. "Ne diyorsun sen be?" diye haykırdı. Ve sonra, "Polisler biz yemekten mi gelmişler?" diye sordu.

"Hayır, biz Washington'dan döndükten sonra."

Reed hariç hep beraber akşam yemeği için erken saatlerde Washington'a gitmiştik. Royallar böyle yaşıyordu işte. O kadar zenginlerdi ki Callum'un emrine amade birkaç tane özel uçağı vardı. Uçak tasarlayan bir şirketi olmasının getirisiydi belki ama yine de gerçek olmayacak kadar saçmaydı. Bu akşam Kuzey Carolina'dan Washington'a –sadece *akşam yemeği* için– uçmak delice bir zenginlikti. Reed yarası ağrıdığı için gelmemişti.

Önceki gece rıhtımda bıçaklanmıştı ve aldığı ağrı kesicilerin onu bizimle gelemeyecek kadar sersemlettiğini öne sürmüştü.

Ama demek ki Brooke'u görmeye gidecek kadar sersem de-
ğilmiş...

Tanrım. Bu akşam ne *yapmıştı*?

"On dakika önce oldu," diye ekledim zayıfça. "Babanın de-
dektife bağırışını duymadın mı?"

"Hiçbir halt duymadım. Ben... Ah..." Mavi gözleri utançla parladı. "Bu akşam Wadelerdeyken biraz votkaya abandım. Eve gelir gelmez de sızdım."

İçtiği için ona nasihat verecek enerjim bile yoktu. Easton'ın bağımlılık sorunları çok ciddiydi ancak şu anda Reed'in *cinayet* sorunu bundan milyon kat daha önemliydi.

Ellerimi yumruk yaptım. Şu anda Reed burada olsaydı onu yumruklardım – hem bana yalan söylediği hem de polisler tarafından yaka paça götürüldüğü için.

En sonunda Easton buz kesmiş sessizliği bozdu. "Sence o mu yaptı?"

"Hayır." Sesim ne kadar emin çıkarsa çıksın içten içe sarsılmış hâldeydim.

Yemekten döndüğümde Reed'in dikişlerinin patladığını ve karnında kan lekesi olduğunu görmüştüm. Yine de bu suçlayıcı küçük bilgileri Easton'dan gizli tuttum. Ona güveniyordum ama

şu anda tam ayık değildi. Her şeyden önce Reed'i korumam gerekiyordu ve kafası dumanlı ya da sarhoşken Easton'ın ağzından ne çıkacağını kimse bilemezdi.

Sertçe yutkunarak görevime odaklandım – Reed'i korumaya. Valize alelacele birkaç parça kıyafet daha atıp fermuarını kapattım.

"Bana neden valiz hazırladığını hâlâ söylemedin," dedi Easton sinirle.

"Olur da kaçmamız gerekirse diye."

"Biz derken?"

"Ben ve Reed." Ayağa kalkıp hızla Reed'in çorap çekmecesi-nin altını üstüne getirmek için şifonyere gittim. "Ne olur ne olmaz diye hazırlıklı olmak istiyorum, tamam mı?"

Benim uzmanı olduğum tek şey kaçmaya hazırlıklı olmaktı. İş oraya varır mı bilmiyordum. Belki Reed ve Callum birazdan ön kapıdan girecek ve "Her şey açıklığa kavuştu! Suçlamalar geri çekildi!" diyecekti. Belki de Reed kefaletle veya şartlı olarak, ya da adı her ne haltsa, serbest bırakılmayacak ve eve hiç dönmeyecekti.

Ancak bunların olmaması durumunda her an şehri terk etmeye hazır olmak istiyorum. Sırt çantam daima ihtiyacım olan şeylerle dolu olurdu ama Reed benim gibi hazırlıklı biri değildi. O fevri davranan biriydi. Hareket etmeden önce asla düşünmezdi...

Öldürmeden önce?

Bu korkunç düşünceyi bir kenara bıraktım. Hayır. Reed, onu suçladıkları şeyi yapmış olamazdı.

"Siz çocuklar neden bağırıp duruyorsunuz?" dedi, Reed'in kapı eşiğindeki uykulu bir ses. "Sesiniz koridorun diğer ucundan duyuluyor."

On altı yaşındaki Royal ikizleri odaya girdi. Her ikisinin de bellerine sarılı battaniyeler vardı. Bu ailede kimse pijama giymek nedir bilmez miydi?

"Reed, Brooke'u gebertmiş," dedi Easton kardeşlerine.

"Easton!" dedim öfkeyle.

“Ne? Kardeşlerime abimizin cinayetten tutuklandığını söylememem mi gerekiyordu?”

Sawyer ve Sebastian şaşkınlıkla nefeslerini tuttular.

“Ciddi misin?” diye sordu Sawyer.

“Polisler onu az önce götürdü,” diye fısıldadım.

Easton biraz huzursuz görünüyordu. “Söylüyorum bakın, aleyhinde ciddi bir kanıtları olmasa onu götürmezlerdi. Belki de bu şey hakkındadır...” Karnının üzerinde bir daire çizdi.

İkizler inanmaz bir şekilde gözlerini kırıştırdılar.

“Ne? Bebek mi?” diye sordu Seb. “Brooke’un şeytan dölünden Reed’e ne?”

Lanet olsun. İkizlerin konudan habersiz olduğunu unutmuşum. Brooke’un hamile olduğunu biliyorlardı –o korkunç duyuruyu yaptıklarında hepimiz oradaydık– ama Brooke’un öne sürdüğü diğer iddiadan habersizlerdi.

“Brooke, bebeğin babasının Reed olduğunu söylemekle tehdit ediyordu,” diye itiraf ettim.

Birbirinin aynısı iki çift mavi göz kocaman açıldı.

“Ama değil,” dedim kesin bir sesle. “Onunla birkaç kez yatmış ama bu altı aydan daha uzun bir zaman önceymiş. Hamileliği o kadar ilerlememişti.”

“Neyse,” diyerek omuz silkti Seb. “Yani diyorsun ki Reed babamın çocuk gelinini hamile bıraktı ve küçük bir Reed’in ortalıkta gezinmesini istemediği için de kadını mı öldürdü?”

“Çocuk ondan değildi!” diye bağırđım.

“O zaman gerçekten babamdan mıydı?” dedi Sawyer yavaşça. Tereddüt ettim. “Sanmıyorum.”

“Neden olmasın?”

“Çünkü...”

Off. Bu evin sırları bir okyanusun yarısını doldururdu. Ama ben artık sır tutmaktan bıkmıştım. Bunun hiçbirimize yararı dokunmuyordu.

“Baban vasettomi olmuş.”

Seb gözlerini kıstı. “Bunu sana babam mı söyledi?”

Başımla onayladım. “Siz doğduktan sonra olduğunu söyledi çünkü anneniz daha fazla çocuk istemiş ve bazı sağlık problemleri nedeniyle doğurmaması gerekiyormuş.”

İkizler tekrardan birbirlerine baktılar, sessiz bir iletişim kuruyorlardı.

Easton çenesini ovuşturdu. “Annem her zaman bir kızı olsun istemişti. Sürekli bundan bahsederdi, bir kızın hepimizi yumuşatacağını söylerdi.” Dudakları seğirdi. “Ama kızların beni herhangi bir konuda yumuşattığını düşünmüyorum.”

Öfke boğazımı yaktı. Easton tabii ki bu konuyu da cinselliğe getirecekti. Her zaman yaptığı gibi.

Sawyer boğuk kahkasını elinin arkasında bastırırken Seb açık sırıttı. “Diyelim ki Reed ve babam doğruyu söylüyor – o zaman bebeğin babası kim?”

“Belki de bir baba yoktur?” diye öneride bulundu Easton.

“Ama olmalı,” dedim. Ne Reed ne de Callum, Brooke’un hamileliğinden şüphe duyduğuna göre bebek olayı doğru olmalıydı.

“Ama olmayabilir de,” diye üsteledi Easton. “Yalan söylemiş olabilir. Belki de babam onunla evlendikten sonra sahte bir düşük tezgâhlamayı planlıyordu.”

“Pis bir düşünce ama olası.” Seb başıyla onayladı, açıkça görülmüyordu ki bu fikre inanıyordu.

“Neden Reed’in onu öldürmediğini düşünüyorsun?” diye sordu Easton bana, mavi gözleri merakla parlıyordu.

“Neden bunu yapmış olabileceğine inanıyorsun?” diye karşılık verdim.

Omuz silkti ve bana bakmak yerine ikizlere döndü. “Brooke aileyi tehdit ediyorduydu, yapmış olabilir. Belki de kavga ettiler ve bir kaza oldu. Bir sürü açıklaması olabilir.”

Midemdeki rahatsızlık hissi gittikçe artmaya başlıyordu. Easton’ın öylesine tarif ettiği bu sahne... olası görünüyordu. Reed’in dikişleri açılmıştı. Üzerinde kan vardı. Ya o...

“Hayır,” diye hıçkırdım. “O yapmadı. Ve artık bu konuda konuşmamızı istemiyorum. O masum. Konu kapanmıştır.”

“O zaman neden şehirden kaçmaya hazırlanıyorsun?”

Easton’ın sessiz sorusu havada asılı kaldı. Acı dolu bir feryatı yutkunarak bastırıp ellerimle gözlerimi ovuşturdum. Haklıydı. Bir yanım çoktan Reed’in suçlu olabileceğine karar vermişti. Onun valizini ve sırt çantamı kaçmaya hazırlamamın sebebi bu değil miydi?

Sessizlik uzayıp gitti, ta ki altımızdan bir yerden gelen belirgin ayak seslerini duyana kadar. Royalların yatılı çalışanları olmadığı için aşağıdan gelen hayat belirtisiyle oğlanlar aniden gerildi.

“Ses ön kapıdan mı geldi?” diye sordu Seb.

“Döndüler mi yoksa?” dedi Sawyer.

Dudağımı ısırdım. “Hayır, ön kapı değildi. Şeydi...” Boğazım yine tıkanmış. Tanrım. Steve’i unutmuştum. Kahretsin, onu nasıl unutabilmişim?

“Neydi?” diye üsteledi Easton.

“Steve,” diye itiraf ettim.

Hepsi bana bakakaldı.

“Steve aşağıda. Reed’i götürdükleri sırada birden kapıda belirdi.”

“Steve,” diye yineledi Easton, biraz sersemlemişti. “Steve Amca mı?”

Sebastian boğuk bir sesle. “Ölü olan Steve Amca mı?”

Dişlerimi sıktım. “Ölmemiş. Ama *Yeni Hayat*’taki Tom Hanks gibi görünüyor. Voleybol topu yok gerçi.”

“Siktir.”

Easton kapıya doğru harekete geçince bileğinden tutup onu geri çekmeye çalıştım. Bunu yapacak gücüm yoktu ama temasım onu duraklattı.

Bir anlığına beni incelemek için başını yana eğdi. “Aşağıya inip onunla konuşmak istemiyor musun? O senin *baban*, Ella.”

Paniğim tüm gücüyle geri geldi. “Hayır. O sadece annemi hamile bırakan adam. Şu anda onunla uğraşamam. Ben...” Tekrar yutkundum. “Kızı olduğumu fark ettiğini sanmıyorum.”

“Ona söylemedin mi?” diye bağırdı Sawyer.

Başımı yavaşça iki yana salladım. “Biriniz aşağıya inip... Bilemiyorum... Onu misafir odasına falan götüremez misiniz?”

“Ben yaparım,” diye cevapladı Seb hemen.

“Ben de seninle geliyorum,” dedi kardeşi de ânında söze girerek. “Bunu görmem gerek.”

İkizler kapıya koşturunca arkalarından seslendim. “Çocuklar, ona benden bahsetmeyin. Ciddiyim, şu an buna hazır değilim. Callum’un eve dönmesini bekleyelim.”

İkizler birbirine, upuzun bir diyalogu bir saniyeye sığdıran o bakışlardan birini daha attı.

“Tamam,” dedi Seb ve sonra ikisi ölü-olmayan-amcalarını karşılamak için hızla merdivenlerden aşağıya indi.

Easton bana yaklaştı. Bakışları gardırobun yanındaki valize kaydı ve sonra da yüzüme kilitlendi. Bir anda elimi tuttu ve parmaklarını benimkilere kenetledi. “Kaçmıyorsun, küçük kardeş. Bunun aptalca bir fikir olduğunu biliyor olmalısın.”

Birbirlerine kenetlenmiş parmaklarımıza baktım. “Ben işim kaçmak, East.”

“Hayır. Sen işin savaşmak.”

“Sevdiğim insanlar için savaşabilirim. Mesela annem, Reed ya da senin için ama... savaş kendi kapıma dayandığında burada başarılı olamıyorum.” Altdudağımı sert bir şekilde dişledim. “Steve neden burada? Ölü olması gerekiyordu. Ve nasıl oluyor da Reed’i tutuklayabiliyorlar?” Sesim çılgınca titriyordu. “Ya bunun için gerçekten hapse girerse?”

“Girmeyecek.” Elim sıkı. “Reed geri dönecek, Ella. Babam her şeyi halledecektir.”

“Ya halledemezse?”

“Halleder.”

Ama ya yapamazsa?

3

Ella

UYKUSUZ BİR GECENİN ardından kendimi ön bahçeye bakan oturma odasında buldum. Evin ön cephesini kaplayan devasa pencerelerin altına yerleştirilmiş pelüş bir divan vardı. Kendimi minderin üzerine atıp bakışlarımı pencerelerin ötesindeki çember şeklindeki araba yoluna odakladım. Telefonum kucağımdaydı ama tüm gece ve sabah boyunca hiç çalmamıştı. Ne bir arama ne de bir mesaj vardı. Hiçbir şey yoktu.

Hayal gücüm çığrından çıkmış, her türlü senaryoyu kurgulamıştı. Reed hapiste. Reed sorgu odasında. El ve ayak bilekleri zincire vurulmuş. Soruları cevaplamadığı için bir polis tarafından dövülüyor. Mahkemeye kadar hapiste mi kalması gerekirdi? Tüm bu tutuklama, suçlama ve dava sürecinin nasıl işlediğini hiç bilmiyordum.

Tek bildiğim, Reed ve Callum'un yokluğu uzadıkça morali-min daha da bozulduğuydu.

"Günaydın."

Tanıdık olmayan bu erkek sesini duyunca neredeyse divandan düşecektim. Bir an için eve hırsız girdiğini ya da dedektiflerin arama yapmak için geri geldiğini sandım. Ancak dönüp kapıya baktığımda Steve O'Halloran'ın orada dikildiğini gördüm.

Sakallarını kesmiş, üzerine bir kumaş pantolon ve yakalı tişört giymişti. Bu hâliyle bir evsizden çok, Royallarla birlikte gittiğim Astor Park özel okulundaki öğrencilerin babalarına benziyordu.

“Ella’ydı, değil mi?” Yüzünde temkinli bir gülümseme vardı.

Hemen başımla onayladım ve telefonumu yüzüstü koyarak pencereye döndüm. Onun etrafında nasıl davranacağımı bilemiyordum.

Dün gece Easton ve ikizler Steve’le uğraşırken ben odamda saklanmıştım. Ona kendimle ilgili ne uyduracağımı bilemiyordum çünkü yaparken öldüğü iddia edilen planör uçuş sporundan önce annemden aldığı mektubu ya da beni hatırlamadığı aşikârdı.

Easton uyumaya gitmeden önce yanıma uğrayıp bana Steve’in yeşil misafir odasında kaldığını söylemişti. Yeşil bir misafir odası olduğunu ya da o odanın nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Felç edici bir endişe duygusu kaçıp saklanmak istememe neden oldu. *Saklanıyordum* zaten. Ancak beni yine de bulmuştu ve babamla yüzleşmek, okuldaki yüzlerce kötü kızı geri püskürtmekten daha ürkütücüydü.

“Şey, Ella. Biraz kafam karıştı.”

Sesinin ne kadar yakından geldiğini fark edince irkildim. Omzumun üzerinden tekrar bakınca sadece birkaç adım uzağında durduğunu fark ettim.

Topuklarımı divanın minderine bastırarak, hareket etmemek için kendimi zorladım. O sadece bir adamdı. İki bacağı, iki kolu olan bir adam. Ölmek üzere olan bir kadından uzun zamandır habersiz olduğu kızı hakkında bir mektup almış ve o kadınla çocuğunu araştırıp bulmak yerine bir maceraya çıkmış bir adam. O türde bir adam.

“Beni duydun mu?” Sesi artık daha şaşırmış çıkıyordu, sanki onu duymazdan mı geliyorum yoksa duymakta zorlanıyor muyum anlayamıyormuş gibiydi.

Kapıya umutsuz bir bakış attım. Easton neredeydi? Ve Reed neden evde değildi? Ya hiç eve dönmezse?

Boğazımı yakan saf panikle neredeyse boğuluyordum. “Seni duydum,” diye mırıldandım nihayet.

Steve daha da yaklaştı. Bu sabah kullandığı sabunun ya da şampuanın kokusunu alabiliyordum. “Dün akşam taksiden indiğinde neyle karşılaşacağını bilmiyordum ama...” Sesi iğneleyici çıkmaya başlamıştı. “Kesinlikle bunu beklemiyordum. East’in bana söylediğine göre Reed’i tutuklamışlar sanırım?”

Başımla bir kez daha onayladım. Ve nedense Easton’a “East” demesi beni rahatsız etmişti. Lakabını bir yabancıнын ağzından duymak yanlış gelmişti.

O bir yabancı değil. Onları doğduklarından beri tanıyor.

Yutkundum. Evet, sanırım tanıyordu. Sanırım Royallara yabancı olacak biri varsa o da bendim, Steve O’Halloran değil. Galiba Callum bir seferinde bana Steve’in bütün oğlanların vaftiz babası olduğunu söylemişti.

“Ancak kimse bana *senin* kim olduğunu söylemeyi akıl etmedi. Biliyorum uzunca bir süredir yoktum ama Royal malikânesi yıllardır bekâr eviydi.”

Sırtımdan bir ürperti yükseldi. Hayır. Tanrım, hayır. Bu konuşmayı şu anda yapamazdım. Ancak Steve’in açık mavi gözleri yüzümde gezindi. Bir cevap bekliyordu ve ona *bir şeyler* vermem gerektiğini biliyordum.

“Ben Callum’un vesayetindeyim.”

“Callum’un vesayeti,” diye inanamayarak tekrarladı.

“Evet.”

“Annenle baban kim? Callum’un arkadaşları mı? Onları tanıyor muyum?” diye sordu merakla, biraz da kendine.

İçimden bir panik yükseldi ancak şansıma, aniden araba yoluna giren siyah arabayı fark edince cevap vermek zorunda kalmadım.

Geri döndüler!

Koltuktan fırladım ve tam iki saniyede hole vardım. Bitkin bir Callum ve aynı derecede yorgun görünen Reed içeriye girdi ancak bizi görünce ikisi de oldukları yerde kaldı.

Reed döndü. Canlı mavi gözleri yavaşça benimkileri buldu ve bakışlarımız kilitlendi.

Kalbim önce tekledi, sonra da çılgın gibi atmaya başladı. Tek kelime etmeden kendimi kollarına attım.

Beni yakaladı, güçlü ellerinden birini saçlarıma gömerken diğerini de belime doladı. Ona yapıştım, göğsümü göğsüne, bacaklarımı da bacaklarına bastırdım, sanki onu böyle basit bir kucaklamayla güvende tutabilirmişim gibi.

“İyi misin?” diye fısıldadım göğsünün soluna doğru.

“İyiyim.” Sesi kısık ve moralsizdi.

Gözlerime yaşlar battı. “Korktum.”

“Biliyorum.” Nefesini kulağımda hissettim. “Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Hadi yukarıya çıkalım, sana her şeyi açıklayacağım.”

Reed’in verdiği sözü duyan Callum, “Hayır, açıklamayacaksın,” dedi ters bir şekilde. “Kimseyle konuşmak yok, tabii Ella’yı tanımak istemiyorsan.”

Tanık mı? Tanrım. Polisler *tanıklar*la görüşüyordu ve Reed bana her şeyin *yolunda* olduğunu mu söylemeye çalışıyordu?

Arkamızdan bir başka ayak sesi geldi. Reed beni bıraktı ve hole giren uzun boylu sarışın adamı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Steve Amca?” dedi pat diye.

“Reed.” Steve başıyla selam verdi.

Callum, babama döndü. “Steve, Tanrım, ortaya çıktığını unutmuşum. O lanet ânu hayal ettiğimi sanıyordum.” Bakışları Steve’le aramızda gidip geldi. “İkiniz tanıştınız mı?”

Başımı çılgınca evet anlamında salladım ve gözlerimi kocaman açarak tüm bu baba-kız olayının ortaya çıkmasını istemediğimi belli etmeye çalıştım. Callum kaşlarını çatı ancak Steve konuşmaya başlayınca dikkati dağıldı. “Siz geldiğiniz sırada tanışıyorduk. Ve hayır, hayal görmüyordun. Kurtuldum.”

İki adam bir an için birbirlerine baktı. Sonra ikisi de bir adım öne çıkıp ortada buluştu ve birkaç dostça sırt sıvazmalayı da içeren, erkeklere özgü bir şekilde kucaklaştılar.

“Lanet olsun, evde olmak çok güzel,” dedi Steve eski dostuna.

“Buraya nasıl geldin?” diye cevap verdi Callum, dehşete düşmüş gibiydi. “Son dokuz ay boyunca hangi cehennemdeydin?” Yarı kızgın yarı şaşkın bir sesle konuşmaya devam etti, “Seni bulmaları için arama kurtarma çalışmalarına beş milyon dolar harcadım.”

“Uzun hikâye,” diye itiraf etti Steve. “Neden bir yere oturmuyoruz, böylece sizi neler olduğuna dair aydınatabili-”

Merdivenlerden gelen ayak sesi konuşmasını böldü. En küçük üç Royal ikinci katın merdiven sahanlığında göründü, mavi gözleri önünde Reed’e kenetlendi.

“Geri dönecek demiştin!” diye bağırdı Easton basamakları çiftler çiftler inerken. Saçları yataktan yeni çıkmışçasına fena hâlde dağınıktı ve üzerinde baksırdan başka hiçbir şey yoktu ama bu, Reed’i kendine çekip hızla kucaklamasına engel olmadı. “İyi misin, kardeşim?”

Reed, “İyiyim,” diye homurdandı.

Sawyer ve Sebastian da gruba katıldı ancak bakışları babalarına odaklanmıştı. “Polis merkezinde ne oldu?” diye sordu Sawyer.

“Şimdi ne olacak?” diye araya girdi Seb.

Callum iç çekti. “Bir arkadaşımı yataktan kaldırdım –tanıdığım bir yargıç– bu sabah Reed’i kefaletle salmak üzere geldi. Yarın sabah Reed’in pasaportunu mahkeme kâtibine teslim etmem gerekiyor. Bu sırada biz de bekleyeceğiz. Steve senin bir süre daha burada kalman gerekebilir,” diyerek babamı bilgilendirdi. “Senin dairen şu anda olay yeri olarak kapatılmış.”

“Ne? Yoksa biri sevgili karımı mı öldürdü?” diye sordu Steve duygusuz bir sesle.

Şaşkınlıkla sıçradım. Steve’in karısı Dinah, korkunç, zehirli bir kadındı ancak onun öldürülmesiyle ilgili böyle espri yapabilmesine inanamıyordum.

Callum da inanamamış olacak ki sert bir şekilde, “Bu şakası yapılacak bir konu değil, Steve. Hayır, Dinah değil ama Brooke

öldü. Ve Reed şu an, onun ölümünde parmağı olmakla suçlanıyor haksız yere,” dedi.

Reed parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı.

“Brooke mu?” Steve’in kaşları saç çizgisine kadar havaya kalktı. “Bu nasıl oldu?”

“Başından darbe almış,” dedi Reed soğukkanlılıkla. “Ve hayır, bunu ben yapmadım.”

Callum oğluna kötü bir bakış attı.

“Ne?” diye kükredi Reed. “Bunlar gerçekler ve benim gerçeklerden korkum yok. Dün akşam Brooke’tan telefon aldıktan sonra oraya gittim. Hepiniz gitmiştiniz, ben de kendimi iyi hissediyordum ve gittim. Tartıştık. Sonra oradan ayrıldım. O sırada Brooke mutsuz ancak gayet hayattaydı. Hikâye bu.”

Peki ya dikişlerin? diye bağırarak istedim. Peki ya yemekten döndükten sonra karnında gördüğüm kan?

Kelimeler boğazıma dizilerek şiddetle öksürmemi neden oldu. Easton nihayet konuşmaya başlayana kadar bir an herkes bana baktı.

“Pekâlâ, hikâye buysa ben uyarım.”

Reed’in ifadesi karardı. “Bu hikâye değil, gerçek.”

Easton başıyla onayladı. “Dediğim gibi, ben kesinlikle varım, kardeşim.” Gözleri grubun yeni üyesine kaydı. “Neyse ben zaten Steve Amca’nın hikâyesini duymayı yeğlerim. Yeniden dirilmek ha? Ne adam ama.”

“Evet, dün gece bize hiçbir şey anlatmadı,” diye söylendi Sebastian, babasına bakarak. “Seni beklemek istedi.”

Callum bir kez daha iç çekti. “Neden mutfağa gitmiyoruz? Bir fincan kahveye ihtiyacım var. Polis merkezindeki kahve yüzünden midem yanıyor.”

Hepimiz Royal ailesinin reisini, buraya taşındığım an âşık olduğum o kocaman, modern mutfağa doğru takip ettik. Callum kahve makinesine yönelirken grubun kalanı masada toplandı. Diğer normal pazar günlerinden biriymiş gibi oturuyorduk; san-

ki Reed'in cinayetten tutuklanmadığı, ölü bir adamın okyanusun derinliklerinden çıkıp kapımızda belirmediği bir pazar gibi.

Fazlasıyla gerçeküstüydü. Bu olanları aklım almıyordu. Hiçbirini.

Yanımdaki sandalyede oturan Reed elini dizime koydu, beni mi yoksa kendini mi rahatlatmak içindi bilmiyorum. Belki de ikimizi birden rahatlatıyordu.

Easton sandalyesine yerleşir yerleşmez hemen konuya girdi. "Eh, artık bize neden ölü olmadığını anlatacak mısın?" diye sordu babama.

Steve hafifçe gülümsedi. "Bu konuda mutlu mu yoksa üzgün müsünüz hâlâ anlayamadım."

İkisi de değil, diyecektim neredeyse. Tepkimi son anda dizginledim ama gerçek buydu. Steve'in yeniden ortaya çıkması her şeyden daha kafa karıştırıcıydı. Ve belki biraz da korkutucuydu.

"Mutluyuz," dedi ikizler aynı anda.

"Tabii," dedi Easton onlara katılarak.

"Nasıl oluyor da hayattasın?" Bu kez soran Reed'di. Sesi sertti ve sanki ne kadar gergin olduğumu biliyormuş gibi, eli sakinleştirici bir şekilde bacağımda geziniyordu.

Steve sandalyesine yaslandı. "Dinah size küçük seyahatimiz hakkında ne anlattı ya da hiç bahsetti mi bilmiyorum."

"Planör uçuşuna gittiniz ve her iki emniyet kemeri de koptu," dedi Callum masada bize katılırken. Steve'in önüne bir fincan kahve bırakıp yerine oturdu ve kendi fincanından bir yudum aldı. "Dinah yedek paraşütünü açabildi. Sense okyanusa düştün. Cesedini aramak için dört hafta harcadım."

Steve'in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Ve dediğine göre beş milyon dolarını. Bana gelince cimriliğin mi tuttu, ihtiyar?"

Callum bunu eğlenceli bulmamıştı. İfadesi bir uçurumun yüzeyi kadar sertleşti. "Kurtarıldıktan sonra neden hemen eve dönmedin? Tanrı aşkına, dokuz ay oldu."

Steve titreyen elini çenesinde gezdirdi. "Çünkü birkaç gün öncesine kadar kurtarılmamıştım."

“Ne?” Callum dehşete düşmüş görünüyordu. “O zaman bunca ay hangi cehennemdeydin?”

“Hastalıktan mı yoksa yetersiz beslenmeden mi bilmiyorum ama her şeyi hatırlayamıyorum. Tonga’nın yaklaşık üç yüz elli kilometre doğusundaki küçük bir ada olan Tavi’de kıyıya vurdum. Tehlikeli derecede susuz kalmıştım ve haftalarca bilincim gidip gidip geldi. Yerliler bana baktılar, daha erken gelecektim ama adadan ayrılmanın tek yolu, yılda iki kez gelip adadakilerle ticaret yapan bir balıkçı teknesiydi.”

Konuşan kişi baban, dedi beynim. Yüzüne bakıp kendimden izler aradım ama göz renklerimiz dışında hiçbir şey bulamadım. Gözlerim dışında anneme çekmişim, onun fiziğini ve saçlarını almıştım. Ben Maggie Harper’ın genç ve mavi gözlü versiyonuydum ancak annemin görünüşü Steve’de hiç yer etmemiş olacak ki beni tanıdığına dair hiçbir sinyal vermiyordu.

“Görünüşe göre adalılar, Asya’da tatlı olarak satılan bir tür martı yumurtası topluyorlarmış. Balıkçı teknesi beni Tonga’ya götürdü ve oradan da yalvar yakar Sydney’e dönebildim.” Yüzünün abartıdan en yoksun açıklamasını yapmadan önce kahvesinden bir yudum aldı. “Hayatta olmam bir mucize.”

“Sydney’e ne zaman vardın?” diye sordu Sebastian.

Babam dudaklarını büzerek düşündü. “Hatırlamıyorum. Üç gün önce olabilir?”

Callum araya girdi. “Ve bizi arayıp hayatta olduğunu haber vermeyi düşünmedin mi?”

“Halletmem gereken meseleler vardı,” dedi Steve dişlerini sıkarak. “Seni arasaydım uçağa atlayıp gelirdin, biliyorum ama aradığım cevaplara ulaşmadan dikkatimin dağılmasını istemedim.”

“Cevaplar mı?” diye sordu Reed, sesi öncekinden de sert çıkmıştı.

“Planör gezisine öncülük eden rehberin ve eşyalarımın peşine düşmeye gittim. Pasaportumu, cüzdanımı ve kıyafetlerimi geride bırakmıştım.”

“Rehberi bulabildin mi?” Easton da kendini hikâyeye kaptırmıştı. Hepimiz kaptırmıştık.

“Hayır. Tur rehberi aylardır kayıpmış. Çıkmaza düşünce Amerikan büyükelçiliğine gittim ve onlar da beni eve gönderdi. Havaalanından doğruca buraya geldim.”

“Eve gitmemen iyi olmuş,” dedi Callum kasvetli bir şekilde. “Yoksa seni de tutuklayabilirlerdi.”

“Karım nerede?” diye sordu Steve temkinli bir sesle. “Dinah ve Brooke yapışık ikiz gibidirler.”

“Dinah hâlâ Paris’te.”

“Orada ne yapıyorlardı?”

“O ve Brooke alışverişe gitmişti,” dedi Callum ve durakladı. “Düğün için.”

Steve burnundan güldü. “Bunun için hangi aptalı kafaladı?”

“Bu aptalı,” dedi Callum kendini göstererek.

“Şaka yapıyorsun.”

“Hamileydi. Benden olduğunu düşündüm.”

“Ama sen vas–” Steve lafını yarıda kesti ve hızla masadakilere bakarak ağzından kaçıracağı şeyi fark edip fark etmediklerini anlamaya çalıştı.

“Vasektomi mi diyecektin?” diye tamamladı Easton.

Callum bana kötü bir bakış atıp oğluna döndü. “Bunu biliyor muydun?”

“Onlara ben söyledim.” Çenemi havaya kaldırdım. “Bu evde bir sürü saçma sapan sır dönüyor.”

“Katılıyorum,” diye açıkladı Steve. O aşına olduğum mavi gözleri bana odaklandı. “Callum,” dedi gözlerini benden ayırmadan. “Artık tüm sorularınızı cevapladığıma göre belki sen de benimkini cevapla. Kim bu güzel, genç hanım?”

Reed’in bacağımdaki eli sıkılaştı. Midemdeki düğüm artık bir beton parçasına dönüşmüş gibi geliyordu ama gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktı. İyisi mi şimdi çıksındı.

“Beni tanıyamadın mı?” diye sordum hafifçe gülümseyerek. “Ben senin kızınım.”